

- pag. 1
Nașterea Maicii lui Dumnezeu
- editorial** | pag. 3
Iubim Adevărul?
- prăznuiri** | pag. 7
Părintele Dimitrie Bejan,
preotul mărturisitor al lui Hristos
- școala părinților** | pag. 12
Iubirea părintească
- pag. 15
„Cum m-a scos Dumnezeu din iad”
povestea Oanei M.,
fostă dependentă de droguri
- cauzele bolilor** | pag. 22
Cui folosește „pandemia” gripei porcine?
- întrebări ale lumii de azi** | pag. 27
Tămăduirea deznădejdii
- pag. 29 | **al optulea veac**
Ar fi fost oare România batjocorită mai
mult dacă s-ar fi aflat sub ocupație străină?
- pag. 36 | **minuni contemporane**
Maica Domnului a alungat gripa
cea aducătoare de moarte
- pag. 37 | **convertiri**
„Nu papa e piatra, ci Hristos”
Lupta dusă de un catolic practicant pentru
a primi botezul în Ortodoxie (II)
- pag. 43 | **teologica**
Despre calendar (I),
de Starețul Efrem Filotheitul (Arizona)
- pag. 48 | **dialog cu cititorii**
Sfintele Taine și o poveste adevărată din
zilele noastre
- pag. 51
Despre avort și nașterea de prunci

Nașterea Maicii lui Dumnezeu

Sfânta Ana, maica Preasfintei Născătoare-de-Dumnezeu, a fost soția lui Ioachim din cetatea Nazaret, în pământul Galileei. Ioachim și Ana, viețuind după lege, drepti au fost înaintea lui Dumnezeu; iar fiind îndestulați cu bogăția cea materialnică, mai presus de toate o aveau pe cea duhovnicească. Și așa, cu toate bunătățile se înfrumusețau ei, umblând în toate poruncile Domnului fără de prihană. Iar la tot praznicul deosebeau din averile lor două părți, din care o parte dădeau lui Dumnezeu la bisericăștile trebuințe, iar cealaltă parte la săraci.

Dumnezeiasca voință a ținut multă vreme însoțirea acestor sfinți fără de fii. Și a adus Ioachim daruri Domnului Dumnezeu în biserica Ierusalimului la un praznic mare, în care toți fiii lui Israil aduceau darurile lor lui Dumnezeu. Iar Isahar, arhieru fiind atunci, n-a voit să primească darurile lui Ioachim și l-a defăimat când le-a adus, ocărându-l pentru nerodire: „Nu se cade a primi din mâinile tale daruri, căci ești fără de fii, neavând dumnezeiască binecuvântare, pentru oarecare tănuite păcate ale tale”.

Acestea auzindu-le Ioachim, s-a mîhnit și s-a dus de la biserica

Sfinții Ioachim și Ana

Domnului foarte întristat, rușinat și defăimat; și i s-a întors lui praznicul acela în plângere și bucuria praznicului aceluia în tânguire. Și nu s-a întors atunci la casa lui, de mâhnirea cea mare, ci s-a dus în pustie, la păstorii turmelor sale, și acolo a plâns pentru două lucruri: pentru nerodire și pentru defăimare și ocară. Asemenea și Ana, femeia lui, în casă șezând și înștiințându-se că arhierul nu a vrut să primească darurile lor, ocărându-i pentru nerodire, și că bărbatul ei, de mâhnire, lăsând-o pe ea, s-a dus în pustie, plângea cu nemângâiate lacrimi.

Unele ca acestea cu plângere și cu tânguire grăindu-le, iată îngerul Domnului i s-a arătat ei, zicându-i: „Ano, Ano, s-a auzit rugăciunea ta și suspinurile tale au străbătut norii, iar lacrimile tale au ajuns înaintea lui Dumnezeu și, iată, vei

Iubim Adevărul?

Adevărul e ca o mică florică, pe care o întâlnești la margine de drum, te încântă și ai vrea să nu te mai desparți de ea. Și, pentru că trebuie să pleci din acel loc, o rupi pentru a o avea împreună cu tine; te doare inima, dar dorești să prelungești bucuria de a o vedea. Și-ți dai seama, urmându-ți drumul, că se mai găseau înaintea ta și alte flori, unele mai frumoase ca altele, și-ți pare rău că ai smuls-o pe aceasta – care, iată, acum e a ta, dar curând se va usca, pierzându-și frumusețea. Tot așa este și cu adevărul. Nu este ceva pe care să-l poți avea în posesie, ci e numai frumosul și binele de care te simți atras cu putere să te împărtășești. Adevărul ne înconjoară de peste tot, fiindcă tot ce este se împărtășește din Adevăr – numai că noi nu mai avem ochi să vedem și să ne bucurăm de aceasta. De adevăr te apropii, te alipești cu toată ființa, prin privire, prin cugetare, prin puterea de dăruire și iubire a inimii noastre. Adevărul e ceva pentru care merită să trăiești, întru care te bucuri să mori, numai să nu te desparți de El.

Firește, oamenii l-au cunoscut mult mai târziu pe Dumnezeu cel Adevărat, pe Hristos, pe Cel pentru care a-ți pierde sufletul înseamnă a-l câștiga. Dar și

*Dacă adevărul ar fi orice altceva,
iar nu Dumnezeu-Omul Hristos,
el ar fi mărunț, neîndestulător, trecător,
muritor. Așa ar fi el, dacă ar fi concept,
sau idee, sau teorie, sau schemă,
sau rațiune, sau știință, sau filosofie,
sau cultură, sau om, sau omenire,
sau lume, sau toate lumile, sau oricine,
sau orice, sau toate acestea împreună.*

*Dar adevărul este Persoană,
și încă Persoana Dumnezeu-Omului
Hristos, drept care este și desăvârșită,
și netrecătoare, și veșnică.*

*Pentru că în Domnul Iisus
adevărul și viața sunt de-o-ființă:
adevărul veșnic și viața veșnică*

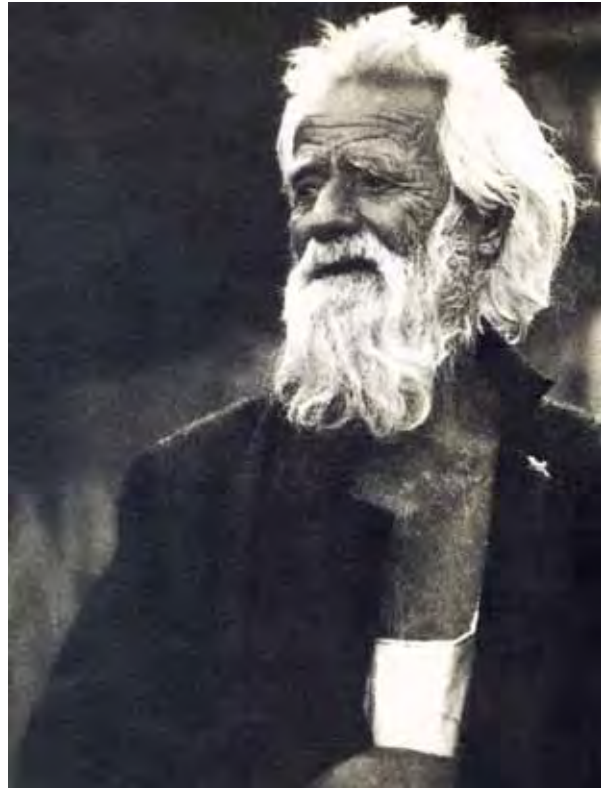
(v. Ioan 14:6; 1:4-17).

necunoscându-L, Îl căutau. Și, pășind pe urmele rațiunilor pe care tot El le-a așezat în lume, se apropiau cu bucurie de Hristos, deși nu știau de unde le vine bucuria. Fiindcă atunci când privim un răsărit de soare, un munte, chipul omului iubit sau zâmbetul unui copil, de El ne bucurăm.... Nu-i frumusețe, nu-i bine, nu-i virtute sau adevăr în care să nu ne vorbească Dumnezeu, nesecatul izvor al tuturor acestora. Vai de cei care nu înțeleg aceasta!

Nu se poate spune cum s-a întâmplat, dar la un moment dat a început să se răspândească în lume o boală îngrozitoare, un virus aproape mortal: e vorba de ideea că „adevărul e relativ”. Virusul acesta sădește în mintea oamenilor confuzie – dar nu una simplă, particulară, ci confuzia ca stare fundamentală de spirit, confuzia între bine și rău, între frumos și urât, între adevăr și minciună. Astfel, cei infectați ajung să creadă că răul e o altă formă de manifestare a binelui, urâtul – o altă estetică a frumosului, iar opusul adevărului, minciuna – o valoare cu drepturi egale de afirmare ca adevărată.

Așa mult a înaintat boala asta, că în Occident s-au dat chiar și legi pentru a o declara stare de sănătate. Este vorba despre tot ceea ce înseamnă „corectitudine politică”. Binenteles, legislatorii sunt chiar acei oameni, săracii, care și-au pierdut de mult credința în Dumnezeu și se închină zidirii în locul Ziditorului.

În Anglia, de pildă, e interzis să afirmi în școală că Hristos este Dumnezeu; în Canada nu numai atât, dar se interzice

chiar să spui că homosexualitatea ar fi anormală; în unele state din America, avortul nu poate fi numit altfel decât un alt „drept al femeii”, în timp ce nașterea de copii, după cum îți dă Dumnezeu, a ajuns să fie privită drept o imprudență; în Spania, soțul e numit progenitor de gradul I, iar soția progenitor de gradul al II-lea, pentru a putea fi incluși în definiția părintelui copilului și homosexualii sau lesbienele; în Marea Britanie, din același motiv, se interzice folosirea cuvintelor „tată” și „mamă” în întregul sistem medical. Iar lista acestor răsturnări fundamentale ale valorilor pe care s-a edificat întreaga viață și istorie a omenirii poate continua cu exemplificarea

Părintele Dimitrie Bejan, preotul mărturisitor al lui Hristos în temnițele comuniste

Anual, la început de an bisericesc (anul acesta: sâmbătă, pe 19 septembrie), rude și ucenici apropiați se adună la mormântul părintelui de la Hârlău pentru a săvârși Sfânta Liturghie și Parastas pentru fericita odihnă a robul lui Dumnezeu Dimitrie preotul (1909-1995).

Părintele Dimitrie Bejan a fost unul dintre marii mărturisitori și supraviețuitori ai temnițelor comuniste. Din 1942 până în 1948 a trecut prin mai multe lagăre sovietice, iar după 1948 a fost închis în pușcăriile țării natale tocmai pentru că susținuse în fața bolșevicilor adevărul că

Basarabia și Bucovina sunt pământ românesc. Eliberat abia în 1964, este urmărit și prigonit de comuniști până după 1990, timp în care rugăciunile și sfaturile sale au întărit pe o mulțime de preoți și credincioși care îl cercetau. În septembrie 1995 trece la Domnul, lăsându-ne câteva dintre cele mai cutremurătoare mărturii ale perioadei comuniste; o lume a suferinței văzută cu ochii unui om care a trăit minuni precum cele despre care ne vorbesc sinaxarele atunci când istorisesc sfârșitul mucenicesc al sfinților primelor veacuri. Vom reda în continuare un dialog pe care părintele l-a avut cu câțiva preoți.

- Problema este că, dacă ești în suferință, trebuie să accepți suferința ca mântuitoare, fiind rânduită de Hristos. În felul acesta suferința este ușor de acceptat și chiar simplă, și-ți aduce bucurie.

- *Cum vă rugați în cei peste 20 de ani de pușcărie?*

- Rugăciunea noastră în pușcărie, ca și în viața de mai târziu, curgea limpede ca apa unui izvor, în care-I spui lui Dumnezeu, direct, tot ce te doare. Simțeau totdeauna că Dumnezeu aude și te ajută să suportți greutatea.

- *Ați cunoscut oameni în închisoare care se rugau mult, cu lacrimi?*

- Da. Doi țărani: Tudor Popescu de lângă Podu Iloaei, Iași și Ion Moldoveanul de lângă Cluj. Le strălucea fața când se rugau. De ce? Se predau total rugăciunii și prin ea lui Dumnezeu.

- *Ca preot militar pe frontul de Est, ce misiune ortodoxă mai deosebită ați făcut?*

- Am botezat foarte mulți ruși în urma frontului, începând de la Prut până la Stalingrad. Într-o singură zi, într-un sat de cazaci, aproape de Kiev, am botezat peste

300 de ruși într-un iaz, fără mirungere, că nu aveam atunci la mine Sfântul și Marele Mir. [...] Cred că am ajuns de am botezat peste 100.000 de ruși.

- *Cum spovedeați și împărtășeați soldații și răniții pe front?*

- Răniții, totdeauna individual; soldații, o singură dată în masă; restul individual. În spatele frontului ofițerii și soldații își spuneau cu multă încredere toate păcatele,

căci se temeau de moarte, fiind la ora aceea în fața morții. Când eram în spatele frontului, slujeam Sfânta Liturghie, căci eram dotați de Episcopia Militară cu Altar portabil, o măsuță cu vasele de slujbă, antimis, vin, o pâine soldățească și cărți. Cântăreții erau destui. Eram foarte bine dotați pentru slujbe. Pe front, când era liniște, le ducem soldaților, chiar în tranșee, agheasmă și anaforă. Le primeau cu mare atenție și

bucurie, căci erau la un pas de moarte. Era pregătirea lor să accepte moartea. Asta, de la general în jos. În Crimeea l-am împărtășit pe Regele Mihai și altădată pe Mareșalul Antonescu. Și ei erau în buza tunului. Eu însumi am fost rănit la Vadul Nistrului, în dreptul Chișinăului și, având împărtașania în buzunar, imediat m-am împărtășit. Apoi am leșinat și m-am trezit la spital.

- *Cum pregăteați ostașii creștinește, înainte de a merge pe front?*

- În spatele frontului în fiecare Duminiică se făcea slujbă, Sfânta Liturghie ori Sfânta Agheasmă, cu predică și cu împărțire de anaforă și agheasmă și cu broșuri religioase date nouă de Episcopia Militară. Mai aproape de front făceam numai agheasmă și aceasta foarte prescurtată.

- *Ce amintiri deosebite v-au rămas din marea închisoare militară de la Mănăstirea Oranki?*

- În acest lagăr situat în pădurile de pe Volga, nu departe de orașul Gorki, azi Nijni Novgorod, erau adunați în trei lagăre 10-15000 de ofițeri din toate națiunile Europei, ba și din Japonia. Eram organizați în formații militare pentru muncă și încartiruiți în clădiri și bordeie. În Oranki a fost o mănăstire de călugări, toți de viță nobilă, toți intelectuali, cu bibliotecă, tipografie și viață de obște. Tipăreau numai cărți de mare preț în serviciul Bisericii. Sovieticii au desființat mănăstirea. Pe călugării și preoții adunați de la mai multe mănăstiri și schituri, în număr de 11.000, în fruntea cărora era un episcop, i-au împușcat mortal prin anii 1919-1920, și i-au aruncat unii peste alții într-o văgăună din

Iubirea părintească în zorii vieții copilului

Alăptarea, în sine, este un multiplu proces de hrănire a copilului. Actualmente, hrănirea naturală a copilului la sân este din ce în ce mai promovată în multe medii medicale de specialitate, avându-se în vedere multiplele ei avantaje, dintre care două sunt esențiale: întărirea sistemului imunitar al organismului copilului, prin anticorpii specifici pe care îi conține laptele mamei, și întărirea „sistemului imunitar afectiv”, prin relaționarea emoțională unică din timpul alăptării.

Înainte de a naște, mama își hrănește copilul prin intermediul sângelui ei, iar după naștere îl hrănește cu laptele său. Prin lapte, copilul primește și ceva din trăsăturile mamei, din trăirile ei, din dragostea și tandrețea ei. Când mama își hrănește copilul, ea trebuie să o facă conștient, vorbindu-i și acordându-i întreaga atenție și prezență. Copilul trebuie zămislit în dragoste și hrănit în dragoste. Neliniștea mamei, tristețea ei, gândurile ei negative – toate se transmit copilului. Acei copii ai căror mame trec printr-o psihoză post-natală, chiar dacă au numai câteva săptămâni, evită privirea tulbure a mamei, întorcând capul în timpul hrănirii, și se înviesc când intră în comunicare cu o persoană sănătoasă, căutând privirea acesteia. Depresia mamei devine și depresia copilului; iar, printr-o reacție circulară, depresia bebelușului întărește depresia mamei.

Înțărarea bruscă sau timpurie a copilului determină o cerință psihologică continuă de „lactație”. Această nevoie, neîmplinită cum se cuvine la vremea ei, se va manifesta la maturitate în felurite forme de dependență (țigări, cafea, alcool), până la cele mai

grave forme de toxicomanie (droguri).

În timp ce copilul doarme, mama îi poate vorbi despre tot ce dorește mai bun în el, mângâindu-l pe cap, cu blândețe, încredințându-l ocrotirii Maicii Domnului și Sfântului al cărui nume îl poartă pruncul. Chiar dacă doarme, cuvintele mamei sale se vor înregistra în subconștientul său și se vor face lucrătoare. Bebelușul este foarte fragil în această etapă; dacă el asistă la anumite conversații sau scene care

sunt vătămoare sufletește, chiar dacă nu le înțelege pe moment, mai târziu acestea vor deveni sursa unor tulburări în plan emoțional sau comportamental.

Mama trebuie să se hrănească zilnic din dragostea lui Dumnezeu în rugăciune, pentru a putea dăruia mai departe o iubire de calitate pruncului ei. Dacă pruncul este botezat la opt zile, iar mama nu poate intra încă în Biserică pentru a-l împărtăși, ori dacă mama are mai mulți copii, de diferite vârste, în aceste momente nașii de botez devin foarte importanți, pentru a împlini și suplini nevoia de dragoste a copiilor din acea casă. Foarte mulți duhovnici amintesc că în vremurile noastre revigorarea instituției nașiei este o prioritate.

În primul an de viață, rolul mamei este hotărâtor. Tatăl pare acum a fi în umbră. Mai mult, dacă el însuși nu a ajuns la maturitatea necesară, se va simți neglijat, asemenea unui copil mare, și se va retrage și mai mult. Rolul tatălui este însă doar aparent redus; el trebuie să aducă siguranță soției cu sprijinul său și să o secundeze, astfel încât prin prezența sa, mai târziu, copilul să se poată desprinde de mamă, să poată ieși din relația de fuziune cu ea. Tatăl trebuie să devină o a doua persoană de referință în viața copilului, încât desprinderea de mamă să nu se realizeze cu dramatism, așa cum se întâmplă cu copiii prea „mămoși” atunci când încep grădinița sau școala. Când tatăl lipsește de acasă foarte mult timp, datorită serviciului, este foarte greu să satisfacă aceste condiții – însă acolo unde este dorință, Dumnezeu oferă și posibilitatea împlinirii ei! Un timp poate mai

scurt, dar de calitate, oferit familiei este de folos pentru păstrarea treimii de persoane. Părintele Adrian Făgețeanu considera că menținerea relației de comuniune între soți, mai ales în aceste momente, rămâne soluția cea mai bună – mai ales când există și tendința soției de a se lăsa total absorbită de nevoile copilului și de a-l marginaliza pe soț.

Tatăl are, în mod firesc, o voce mai gravă și structurată în ton, care se pare că permite stabilirea limitelor. Mama, în schimb, are adesea o voce consolatoare. Prezența iubitoare și fermă a tatălui va echilibra atitudinea mamei. Spre sfârșitul primului an de viață, copilul este deja capabil să recunoască rolul tatălui și pe cel al mamei și să le atribuie intenții diferite în raport cu el.

Studiile cu privire la efectul implicării taților în creșterea copiilor începând cu mica copilărie (0-3 ani) au arătat beneficiile pe termen lung în dezvoltarea acestora, și anume: creșterea coeficientului de inteligență la vârsta școlară, o capacitate de concentrare mai bună, o dorință mai mare de a învăța, un simț al umorului mai dezvoltat.

Calitatea interacțiunilor dintre copilul ajuns la vârsta de un an și cei mari (în primul rând părinți, apoi bunici, nași, după fiecare caz în parte) este ilustrată amplu de teoriile atașamentului. În jurul vârstei de opt-nouă luni apare frica copilului de persoane necunoscute și anxietatea la separarea de mama sa. O despărțire bruscă și îndelungată de mamă, nesuplinită de persoane cu care copilul este obișnuit, produce

„Cum m-a scos Dumnezeu din iad” povestea Oanei M., fostă dependentă de droguri

Orice creștin știe că Bunul Dumnezeu ne iubește necondiționat foarte mult și că toate ispitele și necazurile sunt menite să ne încerce și să ne sporească credința.

Din păcate, trăim într-o lume în care majoritatea tinerilor, motivând o așa-zisă libertate, se cufundă tot mai mult în mocirla unor patimi din care nu vor sub nici un chip să iasă. Sunt însă și tineri care răspund chemării lui Hristos și apucă cu putere mâna pe care Mântuitorul ne-o întinde tuturor. Oana M. este o femeie care a gustat din plin tot ceea ce societatea i-a oferit și a încercat tot ceea ce în ochii tinerilor de azi pare „cool”:

noapți petrecute în cluburi și discoteci, desfrânare și adulter, tutun, băutură și droguri. Însă când L-a cunoscut pe Hristos, s-a umplut de dragostea Lui și cu puterea primită de la Dumnezeu a ieșit la Lumină.

Detaliu din *Judecata de apoi*, Mănăstirea Voroneț

- Oana, cum ai început să consumi droguri?

- Locuiam în Miami, eram măritată cu un fost sportiv de performanță, aveam o casă de iarnă și o situație materială bună. Aveam o gașcă de fete și de băieți, și eram preocupați doar de odihnă, aranjatul în oglindă, ieșitul în cluburi și în discoteci – în general, de tot ceea ce însemna distracție. Atunci am luat pentru prima oară *ecstasy*, apoi cocaină și marihuana.

- Să înțeleg că prietenii au fost cei care te-au determinat?

- Nu neapărat! Eu am fost o persoană care mi-am dorit acest lucru. Sigur că am nimerit într-un grup de prieteni care consumau droguri, dar înainte de asta obișnuiam să ies și să beau, să fumez. M-am apucat de fumat de la vârsta de 15 ani și m-am lăsat după ce L-am cunoscut

pe Dumnezeu, la o vârstă trecută de 30 ani. Când am luat prima pastilă, am crezut că L-am găsit pe Dumnezeu!

- *Dar era un fals Dumnezeu!*

- Da. Și acum când vreau să-mi imaginez cum este Raiul, acolo unde nu este oboseală, nu este plictiseală (plictiseala era unul dintre inamicii mei acolo în Miami – pentru că, nefăcând nimic, mă plictiseam foarte repede!), fără răutate, mă gândesc la pastilă și îmi zic: „Dacă diavolul, care este numai răutate și este tatăl minciunii, poate să te facă să simți acele stări pe care le trăiam, îmi închipui cum este să trăiești printre sfinți în Împărăția lui Dumnezeu!”

Am luat câțiva ani pastile și ajunseseam să trăiesc numai pentru ele. Așteptam cu nerăbdare sfârșitul de săptămână – asta fiindcă acele droguri le luam numai în weekend pentru că nu le puteam consuma oricum, singură. Trebuia să fie muzică, atmosferă! Atunci mă distram extraordinar. Nu dormeam nopți în șir, mă simțeam cea mai frumoasă; cum găseam o oglindă, nu mă mai despărțeam de ea! Așa au trecut

doi ani. Îmi doream foarte mult să consum heroină, mi se părea foarte șic. Eram fascinată de modelele acelea slabe, care consumau heroină, și vroiam să arăt ca ele – era cumva la modă prin anii 1990 să se consume heroină. Pe de altă parte, mă uitam la filme și eram îndrăgostită de unii din actorii dependenți de heroină. Deși cei din jur insistau să nu mă apuc de heroină, eram foarte sigură pe mine că nimic rău nu mi se poate întâmpla, că pot controla situația. Practic, heroină am început să consum când am revenit în România și am continuat aceeași viață. Am cunoscut un băiat, Mircea, cu care am avut o relație extraconjugală și cu care ulterior m-am căsătorit. Mircea consuma heroină, și am început și eu cu heroina.

- *Cum te simțeai când consumai?*

- Atunci spuneam că este ceva foarte frumos. Heroina este un drog foarte ciudat, care te face să nu-ți mai dorești altceva. După anumite droguri excitante (cocaină, *ecstasy*), nu mai puteam dormi. Aveam insomnii. Insomnia este unul dintre simptomele cele mai rele de care se izbesc consumatorii de droguri, pentru că este îngrozitor să fii obosit și să nu poți dormi! În momentul în care îți faci heroină ești liniștit, căci heroina este un fel de antidot. În câteva luni, practic, am devenit dependentă de heroină, fiindcă nu consumam heroină doar după acele droguri excitante, ci mă injectam și cu alte ocazii. Mă injectam cu heroină și nu îmi mai trebuia nimic altceva! Stăteam liniștită, nici măcar în cluburi nu mai mergeam. Simțeam o stare de

Acolo unde este "plângerea și scrâșnirea dinților". Matei 22, 13.

Cui folosește „pandemia” gripei porcine?

O.M.S. a schimbat cu totul procedura de definire a unei pandemii. În abordarea anterioară devenea pandemic virusul care îndeplinea următoarele condiții:

- (a) care se răspândește repede;
- (b) pentru care populația nu are imunitate;
- (c) determină rate de morbiditate și mortalitate ridicate.

În noua procedură sunt de ajuns doar primele două condiții (a și b) pentru ca un virus să fie declarat pandemie (cf. ediției online *Spiegel*). De ce a schimbat OMS procedura de declarare a pandemiei?!

Interesele financiare ale trusturilor farmaceutice. Mult zgomot pentru o gripă mai puțin periculoasă decât o gripă obișnuită.

Într-un interviu acordat ziarului *Spiegel*, epidemiologul Tom Jefferson explica faptul că schimbarea de strategie a OMS în declararea unei pandemii este

legată de interesele financiare ale marilor companii farmaceutice. Numai în Germania presa a relatat faptul că operațiunea vaccinării ar duce la costuri de 1 miliard de euro. „Cel puțin 50 de guverne au făcut comenzi și negociază cu diverse companii farmaceutice pentru a cumpăra vaccinul. Valoarea pieței este estimată între 10 și 20 de miliarde de dolari”, a declarat, pentru Reuters, Marie-Paule Kieny, director în cadrul OMS.

De altfel, companiile farmaceutice deja beneficiază de isteria mediatică provocată de „gripa porcină”. Anti-viralele au fost promovate intens în această perioadă, ajungându-se la situația ca Tamiflu (medicament puternic împotriva gripei) să poată fi prescris de medici pe baza unui „consult” telefonic (cazul Marii Britanii). Conform altor surse, companii producătoare de vaccinuri antigripale ca Roche sau GlaxoSmithKlein au vândut medicamente antivirale în valoare de 4,3 miliarde de dolari (cf. Adevărul).

Previziunile propagate prin mass-media sunt dintre cele mai sumbre posibile: ni se spune că va fi afectată o treime din populația globului și că vor putea exista milioane de victime. De pildă, OMS a luat în calcul infectarea a aproximativ 2 miliarde de persoane cu virusul A (H1N1). La noi în țară se afirmă că ar putea fi 3-4 milioane de cazuri de bolnavi. Oare de ce trebuie panicată populația?

Bernard Debre, șeful Clinicii de urologie la Spitalul Cochin și deputat francez, observă că autoritățile se preocupă prea mult de virusul H1N1 comparativ cu virulența lui la ora actuală. *“Această gripă nu este periculoasă”, este chiar “mai puțin periculoasă decât o gripă sezonieră”, susține profesorul Bernard Debre (!) (cf. Jurnalul Național)*

Daily Mail a dezvăluit faptul că unul din consilierii guvernamentali ai Marii Britanii, profesorul Sir. Roy Anderson, a fost printre primii experți care au numit izbucnirea virusului o pandemie, făcând parte din SAGE (Grupul de consiliere științifică pentru urgențe), un grup care conturează planul de acțiune pentru problema virusului. În același timp, sir Roy se află pe ștatul de plată al companiei GlaxoSmithKlein...

Dincolo de afacerile cu un profit imens prilejuite de acest virus mediatic, se

ascund însă probleme mult mai grave, ce țin de însăși calitatea vaccinurilor ce ar trebui distribuite în masă și de eventualitatea unei „carantine” generalizate la nivelul întregii societăți, pe care guvernele o iau deja în calcul (adică de declararea unei stări de urgență prin care guvernul își arogă puteri discreționare).

Efectele adverse ale vaccinului anti-gripal

Primele semne de întrebare referitoare la ceea ce companiile farmaceutice ne pregătesc pentru a ne „salva” de gripa porcină au fost trase în presa din occident. Cotidianul *The Times* a evidențiat faptul că simptomele care se iau în calcul la stabilirea diagnosticului de *gripă porcină* sunt aceleași cu cele specifice unei banale răceli(!).

Semnalul de alarmă a fost preluat de Health Protection Agency din Marea Britanie (Autoritățile sanitare britanice) care a alertat British Neurological Surveillance Unit (Unitatea de supraveghere neurologică) să monitorizeze îndeaproape numărul de cazuri de sindrom Guillain-Barre, după începerea campaniei de vaccinare. Temerile experților sunt legate în special de faptul că noul vaccin nu a fost suficient testat și că efectele nu sunt cunoscute, mai ales în cazul copiilor (cf. *Ziua*).

O altă voce care s-a ridicat împotriva vaccinării în masă a populației a fost președintele comitetului pentru sănătate din parlamentul german, care a spus

Tămăduirea deznădejdiei

Mai mulți dintre cititorii noștri ne-au scris de-a lungul ultimelor luni pentru a afla răspuns la unele întrebări privitoare la diferite chestiuni de credință sau la anumite probleme ivite în viața lor duhovnicească. Am întârziat până acum să răspundem acestor căutări, îndemnând la o cercetare mai atentă a duhovnicilor, căci fiecareia dintre noi Dumnezeu îi glăsuiește după nevoia sa prin cuvântul părintelui duhovnicesc pe care îl are. În anumite cazuri însă, am constatat că sfatul nostru nu este urmat, din anumite motive, și, ca atare, problemele persistă. Pentru aceasta, ne-am hotărât să răspundem la diversele întrebări care ni se pun, cu ajutorul unor părinți duhovnicești. Desigur, răspunsurile vor avea mai mult un caracter general, dar nădăjduim că vor fi de folos.

Facerea Evei - frescă, Mănăstirea Sucevița

Cineva apropiat mie are mereu gânduri de sinucidere. A fost la duhovnic, s-a spovedit, dar aceste gânduri persistă. Ce să facă el și ce pot să fac eu pentru el?

Mircea, Alba Iulia

Mai întâi, dacă acea persoană are gânduri de sinucidere și după ce s-a spovedit, credem că încă nu s-a spovedit sincer. Dacă s-a spovedit sincer, fie nu a împlinit sfatul și canonul primite, fie nu a avut încă parte de îndrumarea care îi trebuie.

Prin harul care lucrează în Taina Spovedaniei, cuvântul pe care îl dă Dumnezeu duhovnicului este un cuvânt cu totul special. De altfel, totul este special în Taina Spovedaniei. În spovedanie Duhul lui Dumnezeu îl povățuiește pe preot ce sfaturi să dea,

Ispitirea Evei - frescă, Mănăstirea Sucevița

nu pentru vrednicia preotului, ci pentru nevoia și sinceritatea celui care se spovedește. De aceea, dacă în mintea lui revin gânduri de sinucidere și după spovedanie, să se mărturisească încă o dată, sincer, să-și spună toate gândurile pe care le are, să-și cerceteze conștiința până ajunge la rădăcinile păcatului și să mărturisească și acele rădăcini, căci din ele se nasc gândurile cele rele. Apoi să împlinească cu credință și deplin ceea ce-i rânduieste duhovnicul în Taina Spovedaniei.

Ce poate el să mai facă după ce s-a spovedit? O lectură bună! Îi recomand ca mai întâi să citească Evangheliile. Să înceapă cu cea de la Ioan, căci în Evangheliile, și mai ales în Evanghelia de la Ioan, va descoperi mila și bunătatea lui Dumnezeu, dragostea Lui față de om.

Când va vedea cât de mult îl iubește Dumnezeu, nu se va mai gândi niciodată să se despartă pentru totdeauna de

Dumnezeu prin acea faptă îngrozitoare. Să-i fie limpede că un astfel de pas nu înseamnă altceva decât că își dă sufletul în mâinile diavolului pentru totdeauna. Prin sinucidere el se desparte de tot ceea ce este bine, frumos, înălțător, de frumusețea vieții în Dumnezeu, adevărata noastră viață.

Să înțeleagă clar că, ascultând de acele gânduri, el ascultă de diavol și se dă în mâna lui; iar diavolul nu îi oferă decât o urâțenie lăuntrică, o teamă pe care i-o strecoară în suflet, o neîncredere în atotputernicia lui Dumnezeu, în locul frumosului, bucuriei, nădejzii, dragostei și luminii credinței. Aceasta se întâmplă în lumea de aici. Iar în veșnicie, nu-i oferă altceva decât continuarea stării rele pe mai departe: ruperea de Dumnezeu și ruperea de comuniunea cu oamenii.

Ar fi fost oare România batjocorită mai mult dacă s-ar fi aflat sub ocupație străină?

„Fraților, dacă murim aici
în lanțuri și în haine vărgate
nu noi facem cinste Poporului
Român, ci Poporul Român
ne-a făcut onoarea
să murim pentru el!”

Petre Țuțea

– În data de 6 august, Ministerul Turismului a demarat o campanie de promovare a imaginii României în lume prin lansarea clipului publicitar „Land of Choice” („România, țara alegerii”). Apariția acestui prim filmuleț în două părți a stârnit multe discuții, atât pentru conținutul său inedit, cât și din cauza uriașelor sume de bani care s-au pus în joc. Unii îl consideră o reușită, alții se arată revoltați, susținând că este o bătaie de joc la adresa țării noastre. Cele mai multe reacții le-a provocat afirmația Nadiei Comăneci de la începutul primei părți: „România e singura țară unde o femeie se poate căsători legal cu patru bărbați”. Cum vedeți dumneavoastră lucrurile?

– În general, reclamele publicitare se joacă cu planurile simbolice, încât, dacă vrei cu adevărat să înțelegi ce se transmite, trebuie să recurgi la o analiză semiotică. Mai întâi, afirmația în sine este jignitoare. Ce înseamnă că este legală o astfel de căsătorie? De fapt se spune pe față că în România e ceva obișnuit ca o femeie să trăiască cu patru bărbați, fie separat, fie împreună. Cu alte cuvinte, româncele, femeii frumoase, sunt bune pentru prostituție!...

Se știe că nunta are un caracter sfânt în Biserică – pentru că prin ea se consacră familia, nașterea de copii, dragostea care îi leagă pe cei doi. Dar căsătoria unei femei cu patru bărbați nu ar putea îndeplini nici una din funcțiile unei nunți, așa că implicațiile acestei afirmații sunt contestarea ideii de nuntă, de familie, de naștere de copii. În această situație, parodia de nuntă pe care o prezintă Nadia Comăneci nu e altceva decât o invitație la turism sexual în România: „Femeile de aici nu vor o familie, ci doar să se distreze cu voi”.

– Dar celelalte două scene, aceea în care suntem anunțați că în România se circulă pe stradă călare pe zebre și cea în care se arată că la noi cresc peștii în copaci nu ar putea susține ideea că întreaga construcție publicitară are un caracter absurd, deci că totul nu a fost decât o glumă?

– Chiar dacă ar fi „doar” o glumă, mie mi se pare obraznică și revoltătoare. Ce om ar accepta ca cineva să glumească despre mama și soția sa zicând că ar trebui să lucreze la bordel, fiindcă se pretează? De fapt, acest lucru îl sugerează reclama – căci și mama și sora și soția noastră sunt românce, iar celelalte românce nu sunt decât o parte a neamului din care facem parte. În genere, această reclamă e o necinstire a femeii de pretutindeni, lucru pentru care puteau fi dați în judecată cei care au construit clipul. Mă mir că mișcările feministe nu s-au sesizat încă. Oricum, în America un astfel de clip nu ar fi putut trece, cel puțin cu 10-20 de ani în urmă. De ce credeți că Nadia Comăneci, și nu Ilie Năstase, a fost pusă să susțină afirmația? Tocmai din acest motiv – să nu apară acuzații din partea feministelor.

Pe de altă parte, nu e deloc o glumă. Într-adevăr, soluția pe care o găsesc creatorii reclamei ca să disimuleze batjocorirea fățișă a României a fost aceea de a introduce conceptul de prostituare

în contextul unor acte absurde, lucru sugerat de scenele cu călăreții pe zebre din fața Casei Poporului și cu peștii ce cresc în copac. De fapt, gluma nu e decât pretextul, căci întregul construct logic nu face altceva decât să susțină ideea generală a reclamei: „România e țara alegerii”, iar afirmația aceasta nu mai este luată de nimeni drept o glumă.

Dacă inițiatorii acestei campanii publicitare ar fi vrut pur și simplu să sugereze că străinii nu știu nimic despre România, de ce nu au ales scenariul unei alte absurdități, în locul celui al „miresei cu patru bărbați”? Dacă nu s-a urmărit cu adevărat sugerarea ideii de prostituare, de ce nu s-a început reclama cu călăreții pe zebre, ci chiar cu mireasa prostituată? Este simplu: pentru că aceasta este chiar ideea de forță a campaniei Ministerului Turismului. Însuși sloganul *Land of Choice* ne demonstrează că n-a fost deloc o glumă: în România faci ce vrei, e legal tot ceea ce-ți satisface plăcerea, ție, omule-zeu european!

– Dar, totuși, poate că telespectatorii obișnuși nu vor sesiza aceste nuanțe și vor

Maica Domnului a alungat gripa (spaniolă) cea aducătoare de moarte

Gheorghia Moraitis din Mesolonghi povestește: „În anul 1918 s-a abătut peste Mesolonghi o gripă mortală. În ciuda tuturor strădaniilor depuse de medici, gripa se transmitea de la unul la altul și după câteva zile oamenii mureau răpuși de boală. În fiecare zi mureau câte douăzeci și cinci-treizeci de persoane, pe care le transportau carele și le îngropau fără să le însoțească la groapă vreun preot. Era o epidemie înfricoșătoare. Același lucru se întâmpla și la Agrinio, unde mureau în fiecare zi patruzeci-cincizeci de persoane, în Etoliko și în satele dimprejur. Când conducătorii orașului au văzut cât de multe victime erau și cât de repede se întindea boala, s-au înțeles cu episcopul și au trimis oameni la Mănăstirea Maicii Domnului Prusiotissa. L-au rugat pe egumen să aducă icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului în Mesolonghi, ca să înceteze epidemia. Icoana a trecut mai întâi prin Agrinio, unde chiar de la primele ore ale sosirii ei au încetat să mai moară oameni, iar cei bolnavi s-au însănătoșit. Cei din Agrinio au voit să țină icoana mai multe zile, dar au venit trimiși din satele învecinate care cereau icoana, fiindcă și acolo mureau oameni.

Pe data de 1 noiembrie 1918 icoana a ajuns cu trenul și în Mesolonghi. Aici localnicii așteptau de cu noapte în locul

numit Finikia. Ploua torențial și medicii recomandasera să nu meargă nimeni să întâmpine icoana. Exista pericolul ca, datorită îmbulzelii, oamenii să se molipsească ușor de gripă unul de la celălalt, iar ploaia să înrăutățească situația, și astfel să fie mai multe victime. Dar oamenii simpli și credincioși au arătat mai multă încredere în Maica Domnului decât în medici. Și nădejdea lor n-a fost înșelată.

Au întâmpinat-o, așadar, pe Maica Domnului, au adus pe jos icoana ei în Mesolonghi și au purtat-o pe străzile orașului, făcând cereri pentru mântuirea lor. Nimeni nu s-a molipsit de gripă, ci chiar și cei care erau bolnavi s-au tămăduit. Din ziua în care Maica Domnului a venit în Mesolonghi nimeni nu a mai murit de gripă.

În amintirea minunii și în semn de recunoștință au strâns bani și au făcut un sfeșnic cu șapte brațe pe care l-au dăruit mănăstirii. Au făcut și o copie a icoanei Maicii Domnului Prusiotissa, care se păstrează până astăzi în Biserica Sfintei Parascheva”.

Asceți în lume, ed. **Evanghelismos**,
București, 2009

„Nu papa e piatra, ci Hristos”

Lupta dusă de un catolic practicant pentru a primi botezul în Ortodoxie (II)

„Știu și eu că n-avem dreptate, dar prefer să merg cu papa în iad, decât cu toate adevărurile voastre în Rai.

Un iezuit către episcopul ortodox din Mexic
Pavel Ballester, convertit de la papism

Redăm partea a doua a dialogului cu Luca Zolli, italian din Benevento (lângă Napoli), care a primit botezul ortodox în anul 2005 într-o comunitate ortodoxă greacă din sudul Italiei. Convorbirea s-a desfășurat în limba română, pentru care Luca are o nedisimulată dragoste. Am păstrat frumusețea simplă a exprimării sale și am intervenit tacit doar în cazul puținelor dezacorduri sau greșeli gramaticale.

– Cum vedeți raportul dintre Occident și Răsărit, raportul acesta Italia – România, din punct de vedere spiritual? Observați că acum ne confruntăm cu un război cultural, informațional. Vin peste noi avalanșele acestea de informații din Occident, ni se spune că trebuie să ne modernizăm, să intrăm în rândul lumii, al Europei, că Ortodoxia e ceva învechit... Cum priviți toate problemele acestea?

De la catacombele din Roma

– Eu sunt foarte împotriva secularismului. Dar și înainte să trec la Ortodoxie eu l-am considerat un lucru foarte greșit. Dar, dacă eu iau ca exemplu cum se trăiește în familia chiar și catolică (practicantă, n.n.), care se simte bine, care merge duminica la biserică, care trăiește cum zice Biserica Catolică: în casă oricum nu e liniște, orice se întâmplă. E ca și cum ar fi închisă într-o perspectivă nespirituală și muritoare. Adică, se termină. Și e un fel de mică angoasă peste viața asta. Ferească Dumnezeu, se întâmplă un necaz, nu știi cum trebuie să faci. Nu te gândești la moarte, nu te gândești la iubirea adevărată, că iubirea adevărată e altceva, e ceva care trebuie să treacă peste moarte. Și dacă dai deoparte Biserica Ortodoxă și viața pe care o trăiește, se pierde din sensul adevărat. Și exact asta s-a întâmplat în Italia, exact asta s-a întâmplat în sudul Italiei. Că am zis: i-a fost luat sufletul cu forța, și acuma îl vedeți pe om că nu mai este el însuși, nu mai are puterea și forța pe care le avea înainte. Dar dacă cineva citește, dacă cineva vrea să meargă mai adânc... Palermo, de exemplu, în Sicilia, a fost un oraș bizantin extraordinar. Când l-au cucerit musulmanii, le-au trebuit trei zile numai să scoată bogăția care era acolo și frumusețea care era acolo, trei zile în continuu. Și numai în Constantinopol a fost mai mare: șapte zile le-au trebuit la cruciaților să fure tot, să scoată afară frumusețea care era acolo. Și acum, dacă mergeți în Palermo, vedeți cum e redus orașul ăla. Și Napoli a fost bizantin, și Amalfi. Asta este o țară extraordinară. Dar să vedeți că poporul are ceva

în el că nu reușește să înainteze. Noi suntem diferiți de nordul Italiei. Și, după aia, ce mai este frumos în viața asta modernă, în care cineva vrea să stea neapărat deoparte de viața ortodoxă? Ce mai are frumos? În orice privință, viața trăită cum ne arată Ortodoxia e ceva care nu se poate schimba cu nimic. Călugării de la Muntele Athos nu sunt înapoiți: știu să folosească de toate, folosesc și tehnologia, o folosesc foarte bine. Pentru asta, ce?! Sigur, nu sunt înapoiți, dar nu sunt nici moderniști, adică să dea deoparte Tradiția Ortodoxă.

– *Spuneți dumneavoastră că dacă ar fi o misiune ortodoxă mai puternică în sudul Italiei ar putea trece și într-o săptămână mulți italieni la Ortodoxie.*

– Da, da, dar oricum le trebuie o săptămână. Italienii din sud, după o săptămână, zic: asta-i Biserica! Asta-i cum trebuie! Un fapt mic: dacă mergeți în Italia de Sud, când se sfințește casa, preoții catolici intră repede și ies. Și toți rămân blocați – ei sunt pregătiți să stea acolo cel puțin o oră, o oră jumate pe loc. Și rămân așa... Când au văzut cum a fost sfințită casa mea, toți se gândeau... Și după aceea mi-au pus multe, multe întrebări. Că se vede (diferența, n.n.), de la lucrurile astea mici și de la frumusețe. Când se intră într-o biserică ortodoxă, toți rămân și zic: „Ce frumoasă, ce frumusețe, ce comoară!” Nu-i trebuie mult timp; o săptămână, atât. Asta nu am zis eu. Eu m-am bucurat când am auzit. Dar au fost două persoane diferite, în două momente diferite, care mi-au zis același lucru. Eu mă bucur, sunt convins de faptul ăsta.

Pentru cei care vor să părăsească Biserica, crezând că așa slujesc lui Dumnezeu

Am aflat de la cititorii noștri că în cadrul unor dezbateri privind chestiunea calendarului a fost adus în discuție și sfântul stareț athonit Gheron Iosif Isihastul, cunoscut românilor mai ales prin scrisorile sale, publicate în limba română la Editura Bizantină sub titlul generic *Mărturii din viața monahală*. Încercând să-și justifice propria stare de neascultare față de Biserică, unele voci îl prezintă ca fiind un părinte „zelotist”. În cazul ortodocșilor aflați „pe vechi”, a fi *zelotist* nu se traduce simplu prin ceea ce numim în România *stilist (vechi-calendarist)* – pentru că Sfântul Munte, Patriarhia Ierusalimului, Rusia, Serbia, ș.a. s-au opus schimbării calendarului și slujesc după vechiul calendar, dar păstrează comuniunea cu întreaga Biserică Ortodoxă. Într-o primă accepțiune, la Sfântul Munte, *zelotiști* s-au numit toți aceia care, neprimind noul calendar, au încetat și pomenirea patriarhului de la Constantinopol (atitudine adoptată în primă fază și de Cuvios). Cu timpul, s-a

cristalizat un zelotism extremist, caracterizat prin neascultarea față de ierarhie, tăgăduirea valabilității Sfintelor Taine ale tuturor acelora care slujesc „pe nou” și respingerea comuniunii cu toate Bisericile Ortodoxe „oficiale”.

Am considerat de mare folos publicarea pentru prima oară în limba română a capitolului *Despre calendar*, dintr-o lucrare biografică închinată Bătrânului Iosif de către ucenicul său iubit Starețul Efrem Filotheitul, una dintre personalitățile cu mare autoritate duhovnicească în zilele noastre. Starețul Efrem s-a stabilit în America unde a înființat peste 20 de mănăstiri ortodoxe, făcând să înflorească pustiurile de peste ocean. Mulțumim pe această cale părinților români de la Chilia Buna-Vestire, Schitul Lacu –Athos, pentru bunăvoința cu care ne-au pus la dispoziție traducerea făcută după originalul grecesc. Nădăjduim să fie de folos tuturor acelora care caută cu sinceritate adevărul.

DESPRE CALENDAR (I)

Fiilor, rugăciune! Rugăciune, părinților, ca să ne descopere Dumnezeu și să nu facem vreo greșeală. Ceea ce ne va descoperi Dumnezeu, aceea vom primi.

Gheron Iosif Isihastul

Una dintre izbânzile înțelepte ale Starețului Iosif a fost luarea unei poziții corecte în problema calendarului, care în acea vreme devenise foarte acută, de vreme ce acesta organizează viața istorică și liturgică a Bisericii.

Conducerea revoluționară a lui Gonata¹, prin ordinul regal din 18 ianuarie 1923, a hotărât, din motive politice, să înainteze la introducerea noului calendar în statul grec. Firește, Biserica putea să respecte vechiul calendar pentru anul liturgic. Cu puține zile mai târziu însă, pe data de 3 februarie 1923, Patriarhia Constantinopolului propunea printr-o enciclică Bisericilor Alexandriei, Antiohiei, Ierusalimului, Serbiei, Ciprului, Greciei și României revizuirea calendarului bisericesc.

Prin urmare, la 10 martie 1924, Sfântul Sinod al Bisericii Greciei a hotărât să

¹ Gonatas Stelianos, general-locotenent în armata greacă. A participat la Războiul mecedonean (1907-1909), la Războaiele balcanice și la incursiunea din Asia Mică. În noiembrie 1922 a devenit președintele guvernului revoluționar până în ianuarie 1924 când a predat conducerea lui Venizelos.

revizuiască calendarul bisericesc, cu excepția perioadelor Triodului și Penticostarului, care aveau să fie rânduite după Pascale. Această sinteză a fost numită, nu fără probleme liturgice, noul calendar iulian sau îndreptat. Astfel, și Bisericile Alexandriei, Antiohiei, României și Bulgariei au primit noul calendar, în ciuda împotrivirilor venite din partea poporului credincios. De fapt, această înnoire a pricinuit schisme în Biserică, formându-se așa-numitele „biserică vechi-calendariste”, rană care nu s-a cicatrizat nici până astăzi.

Timp de 11 ani cei de pe stilul vechi au fost cu totul lipsiți de vreo conducere bisericască, neavând episcopi. Dar Biserica fără episcop nu este socotită Biserică. Însă în 1935 episcopul Florinei, Hrisostom Kavuridis, s-a rupt de Biserica oficială și a intrat în cea a vechilor calendariști. Acest pas a fost salutat de către zeloțiști cu multă bucurie, fiindcă în felul acesta dobândeau și un cap pentru biserica lor.

Această pildă a sa au urmat-o apoi Gherman al Dimitriadei și Hrisostom al Zakinthului. Acești trei episcopi au înaintat apoi la hirotonia altor patru episcopi noi, printre care a fost și monahul Matei de la Schitul Sfântului Vasilie din Sfântul Munte.

Până în 1937, printre vechii calendariști a existat o mare nedumerire: dacă cei de pe stilul nou trebuie să fie socotiți schismatici sau nu. Până atunci nu au avut niște puncte de vedere clare.

Hrisostom al Florinei socotea că majoritatea credincioșilor erau de partea celor

care țineau calendarul vechi. Prin urmare, nu ar fi fost cu neputință ca Biserica oficială să fi revenit la vechiul calendar, dacă zelotii ar fi păstrat o poziție de protest mai înțeleaptă, fără extremisme și lipsă de tact. Astfel, prin enciclica sa oficială Hrisostom a declarat că maica vechilor calendariști era Biserica Greciei și că de acolo primeau Harul și că poziția lor era una de protest.

Însă atunci când a declarat că Tainele celor de pe stilul nou sunt valide, vechii calendariști s-au despărțit în două tabere vrăjmașe: cei moderați, care îl urmau pe Hrisostom al Florinei, și cei extremiști, care îl urmau pe Matei Karpathakis și susțineau că Tainele Bisericii oficiale sunt invalide.

Între cele două tabere exista destulă vrăjmașie. Desigur, zelotii aruncau asupra lui Hrisostom al Florinei nu puține anateme și blesteme.

Într-o zi, părintele Vartolomeu, care era un ieromonah din tabăra lui Hrisostom al Florinei, l-a vizitat pe Stareț (Gheron Iosif) și a voit să discute cu el problema calendarului. Însă Starețul, care era omul păcii și al rugăciunii, nu voia aceasta și de aceea i-a spus: „Renunță la discuția asta, căci vom spune cuvinte grele și ne vom mâhni”. Celălalt însă insista și începuse să spună cele ale sale despre calendar. Și așa cum se așteptase Starețul, s-a și petrecut. Și-a pierdut pacea și a rostit cuvinte tăioase împotriva lor.

Apoi, când a mers la chilia sa ca să se liniștească, simțea ca și cum ar fi pierdut puțin Harul și îi venea greu să se războiască împotriva demonilor. Experimentat în cele duhovnicești cum era, a înțeles că ceva nu mergea bine. Atunci s-a întors cu stăruință la scăparea sa cea dintotdeauna, rugăciunea. S-a nevoit cu lacrimi, durere și cu smerenie adâncă pentru a primi răspuns. S-a luptat timp de mai multe ceasuri în rugăciune și după ce a simțit la sfârșit puțină pace, a mers să se odihnească. În somn i-a arătat Dumnezeu următorul vis, așa cum ne-a povestit el însuși: „Se făcea că mă aflam pe o fâșie a Sfântului Munte intrată în mare și care era amenințată să

Sfintele Taine

și o poveste adevărată din zilele noastre

Anumite cercuri eterodoxe bine mediatizate urmăresc să împrăștie astăzi în rândul credincioșilor Bisericii noastre teama că împărtășirea din același potir cu Sfintele Taine ale lui Hristos ar putea fi un „procedeu neigienic”, care să ducă la contractarea sau chiar răspândirea unor boli. Această frică lipsită de evlavie, cu totul alta decât „frica lui Dumnezeu” la care îi cheamă preotul pe dreptslăvitori, apropiindu-se de Sfântul Potir, se dorește a fi cultivată o dată cu veștile despre noul virus ce bânuie prin lume, cunoscut sub numele de „gripa porcină”. Poate că stăpânitorii lumii acesteia, chiar aceasta urmăresc: cultivarea unui climat psihologic favorabil reclamării interdicției de a mai da împărtășania din același potir.

În acest context, unul din glasurile răsunătoare ale Ortodoxiei de astăzi, Mitropolitul grec Nicolae al Mesoghiei, fost cercetător în fizică al NASA, și ulterior monah al Mănăstirii Simono-Petras din Sfântul Munte, a simțit nevoia să mărturisească câteva lucruri pe care s-ar zice că unii le-au uitat sau le trec cu vederea: „De

secole se împărtășesc creștinii, bolnavi sau sănătoși, din același potir, cu aceeași linguriță – niciodată nu se spală, niciodată nu se curăță și niciodată nu s-a observat nimic, nici o îmbolnăvire.

Preoții spitalelor împărtășesc credincioșii și bolnavii, iar acestora nu li se întâmplă nimic. Sfânta Împărtășanie este tot ce-i mai sfânt în Biserica noastră, cel mai bun medicament pentru trup și suflet. Aceasta este cea mai mare învățătură și experiență a Bisericii noastre. La câți nu cred în minunea Învierii Domnului, la câți ironizează nașterea Lui din Fecioară, la câți tăgăduiesc frumosul miros ale sfintelor moaște, la câți desconsideră sfintele moaște, la câți

uneltesc împotriva Bisericii noastre, la câți cer să dispară și cea mai mică urmă de credință din sufletele noastre – firesc este să încerce să se folosească și de această nouă gripă ca să se ia de sfânta noastră Împărtășanie.

Faptul că Anglicanii și Catolicii au hotărât să prevină transmiterea prin împărtășanie a bolii în Anglia și Noua Zeelandă arată imensa distanță dintre Biserica noastră Ortodoxă (care este euharistică, care trăiește, crede și propovăduiește Taina) și celelalte grupări religioase (care, fără să vrea, acceptă astfel lipsa Duhului și a lucrării lui Dumnezeu în așa-zisele lor taine, precum și lipsa lor de identitate bisericească).

Viața fără Sfintele Taine seamănă cu o boală gravă fără medicament. Din păcate, marea problemă nu este acest virus al gripei porcine, așa cum susțin unii și presa, și nici virusul panicii mondiale, așa cum susțin colegiile medicale, ci este virusul lipsei de evlavie și microbul puținei credințe. Și cea mai bună injecție este deasa noastră participare cu conștiință curată și «fără de osândă» la Taina Sfintei Împărtășanii”.

Un mail primit de la una dintre cititoarele noastre ne înștiințează despre o minune, nu cu mult diferită de cea pe care o trăiește oricare credincios ortodox împărtășindu-se cu Trupul și Sângele Mântuitorului,

dar care are o mare relevanță pentru aberanta convingere a unora că Sfânta Împărtășanie te poate infecta. Este unul din semnele vremurilor de mare confuzie duhovnicească pe care le parcurgem faptul că Dumnezeu se arată făcând mari minuni pentru a ne lumina calea Ortodoxiei. Ca să nu aibă nimeni îndreptățire că n-a știut unde este Adevărul.

În luna iunie 2009, pe pagina de internet a parohiei ortodoxe Bunavestire din Cranston, Rhode Island (S.U.A.), printre multe alte știri, evenimente și anunțuri, este relatată și povestea unei minuni: povestea unei tinere care nu credea în taina Sfintei Euharistii.

Despre avort și nașterea de prunci

Vă trimit mărturia mea privind modul dramatic în care a venit pe lume fetița mea, Ioana, care acum are 5 ani și jumătate – bucuria și binecuvântarea familiei noastre (adică părinții și sora mea, eu – mama ei, și toate rudele din partea mea), deși tatăl ei încă nu o cunoaște, pentru că nu vrea lucrul acesta.

Încă înainte de a rămâne însărcinată, mă preocupase foarte mult problematica avortului, frământându-mă cum să-i fac pe semenii mei să înțeleagă ce groaznic este să iei o astfel de hotărâre, pe care mai târziu nu poți decât s-o regreti...

Eu însămi, în copilărie, am suferit enorm când, prin clasa a 5-a sau a 6-a, am devenit fără să vreau complice la unul sau două avorturi pe care mama mea le-a făcut acasă... eu plimbându-mă pe holuri, paralizată, îngrozită de ce se petrecea în dormitorul părinților! Am simțit toată durerea fratelui sau surorii mele omorâte – dar, vai!, aiudoma lui sau ei, și strigatul meu a fost unul mut...

Părinții încercaseră să mă trimită de acasă, ca și pe sora mea, dar eu am insistat să rămân, bănuind ce urmează să se întâmple și sperând că o să am puterea să-i opresc. Mă gândeam să merg să-l anunț pe vecinul de deasupra, administratorul blocului, ca să cheme miliția pentru a o opri pe mama – știam că avorturile sunt interzise... Vai! N-am putut, mi-a fost frică pentru mama că o s-o aresteze...

Lașitatea mea nu mi-a ajutat, căci, auzind strigatele înăbușite ale mamei mele, simțeam acum nu numai durerea fratelui sau surorii mele care murea și pe care o trădasem, dar și frica că mama va muri, amestecată cu furia pentru ea și tata că hotărâseră uciderea, plus o imensă vinovăție. Dar am îngropat totul în mine, cu lacrimi amare și, rușinându-mă să vorbesc despre acest lucru chiar și cu părinții mei, mai târziu, m-am îmbolnăvit sufletește îngrozitor!

Primele simptome au fost o frică paralizantă, care mă împiedica la școală să mă mai concentrez, și teama permanentă și inexplicabilă că cei dragi, mai ales sora și tatăl meu, ar putea muri subit (mai târziu aveam să aflu că această teamă se numește *thanatofobie*, frica exagerată de moarte)... N-am mai fost premiantă la Olimpiadele de matematică și română, dar am luat totuși premiul I în clasa a 6-a.

Apoi, surprinzându-o pe mama mea spunându-i verișoarei ei – care-i recomandasese moașa criminala, și care venise a doua zi să vadă cum se simte – că este bine, în timp ce freca podelele cu o vitalitate și o ușurare grozavă în glas, am început s-o simt ca pe o străină și încet, aproape fără să-mi dau seama, s-o condamn și s-o urăsc, căci nu arăta nici o părere de rău. Așa că în inima mea s-au încuibat vinovăția, nepuțința, răceala, chiar ura față de mama mea, reproșul față de trădarea tatălui meu – de care știam că se opusese inițial avortului, dar până la urmă plătitese sub ochii mei prețul sângelui fiului sau fiicei lui acelei femei îngrozitoare!

La sfârșitul clasei a 7-a, deși îmi revenisem cu școala și nu mai aveam o stare nevrotică anxioasă, nici coșmarurile în care cineva mă urmărea ca să-mi ia viața, am început să-mi doresc să nu mai mănânc atât (deși toată copilăria mea fusese o mîncăcioasă) și ajungând în jurul datei de 14 septembrie să nu mai pot mânca deloc, nici să dorm...

Revenind totuși la subiectul inițial – avortul și întreg cortegiul groaznic de

urmări din cele mai oribile asupra victimei inocente, dar și asupra întregii familii unde se făptuiește crima – aș vrea să mai adaug că, de-a lungul anilor, am încercat să înțeleg toate cauzele, contextul, implicațiile și, în cele din urmă, calea de ieșire din acest iad. Bineînțeles, am știut de la început că numai iertarea și dragostea lui Hristos pot aduce lumină atât pentru pruncul nenăscut și lepădat fără a avea chip și nume, fără a avea Botezul care să-i dăruiască intrarea în Împărăția lui Hristos, cât și pentru părinții ucigași, călăi, complici etc. Numai că, din experiența personală, mi-am dat seama că este foarte greu pentru multe femei care au căzut în acest groaznic păcat să trăiască o pocăință adevărată, pentru simplul fapt că ele nu conștientizează gravitatea faptei lor, împietrindu-și inima ca să nu simtă durerea firească, și încet-încet ajung să gândească că este ceva normal, deoarece aproape toată lumea o face.

Pe când eram în Germania, ca azilantă, în septembrie 1990, mama a mai avortat un băiețel – căruia eu și sora mea îi dădusem numele Cristi, rugându-o pe mama să-l nască, căci o vom ajuta. Deși tatăl meu s-a opus (care a fost născut de bunica mea, deși era necăsătorită, în vremea când Bucureștiul era bombardat, iar bunicul, de pe front, îi ceruse bunicii să-l lepede), iar doctorul ginecolog le-a spus părinților mei că și el se născuse când peste orașul lui, Bayreuth, cădeau bombe și că, oricum, în Germania Federală avortul era interzis – până la urmă, mama nu a vrut cu nici un chip să-l nască. Doctorul, descoperindu-i un fibrom și probleme de

DIN PARTEA UNUI PĂRINTE DIN SUCEAVA

Citesc cu bucurie revista fraților noastre. Într-adevăr, oferă informații foarte folositoare pentru vremurile în care trăim și, poate cel mai important, aduce și un licăr de nădejde în sufletele credincioșilor noștri încercați de boală și suferință sau cuprinși de patimi greu de învins. Mă gândesc cu părere de rău că multă lume nu știe de existența acestei publicații. E drept că puțini mai au liniștea sufletească și dispoziția să citească. În același timp, din experiența proprie, am constatat cătă nevoie au oamenii bolnavi din spitale de cuvântul lui Dumnezeu spus pe înțelesul lor. Dacă ar fi să scrieți revista doar pentru ei, ar merita efortul. Ei au și timpul și dispoziția sufletească să primească un cuvânt care să-i întărească în credință. De aceea, v-am scris pentru a vă îndemna să încercați ca revista să ajungă și în saloanele spitalelor. Bineînțeles, acolo unde se poate. Dacă sectele fac „misiune” între ortodocși prin toate mijloacele, noi nu ar trebui să alergăm pentru a hrăni duhovnicește pe frații noștri aflați în suferință și necazuri? În orașul nostru, cu ajutorul lui Dumnezeu, ne vom strădui să ducem această revistă, și alte scrieri de suflet ziditoare, în saloanele spitalelor. Și cred că Hristos ne va ajuta și va binecuvânta această lucrare.

REDACTIA

Părinte, vă mulțumim pentru gândul cel bun. Aveți multă dreptate în privința ajutorului duhovnicesc care trebuie dat celor în suferință. Știm de la Sfinții Părinți că milostenia sufletească e cu mult mai mare decât cea

trupească, adică să ajuți pe cel de lângă tine să se întărească în credință. Dar câți, oare, mai pricepem în zilele noastre răspunsul pe care Mântuitorul îl dă ispititorului: *Nu numai cu pâine va trăi omul, ci cu tot cuvântul care iese din gura lui Dumnezeu*^{Matei 4: 4?} Așadar, primim cu multă bucurie sfatul sfinției voastre și ne vom strădui să-l urmăm. Din păcate, resursele noastre materiale sunt mai mult decât limitate, încât ne-ar fi imposibil să susținem financiar o acțiune atât de amplă. Dar avem nădejdea că în fiecare dintre orașele mari se află oameni ai lui Dumnezeu care cu mărinimie lucrează binele.

Prin urmare, în primul rând facem apel către toți cititorii noștri să ne sprijine în această întreprindere, fiecare după putință. Unii pentru a duce revistele la spital, alții pentru a strânge banii necesari desfășurării acestei lucrări. Vă asigurăm că vom suporta jumătate din prețul fiecărei reviste dată bolnavilor din spitale. Asta înseamnă că numai câteva sute de lei sunt necesari pentru a împărți reviste într-un spital cu sute de saloane. Până la urmă, poate că nu banii sunt cea mai mare problemă, deși criza economică a accentuat sărăcia poporului. Dacă vrem să urmăm cugetării celor de dinaintea noastră, a voievozilor sau chiar a țaranilor simpli, vom vedea că ori de câte ori poporul era în mare nevoie ei alergau la Dumnezeu cu ofrande de rugăciune și cu închinarea de locașuri sfinte, pentru ca Însuși Domnul să lucreze și să izbăvească pe poporul Său. Și așa am dăinuit până astăzi în istorie. Ce bine ar fi să înțelegem și noi aceasta! Nădăjduim, așadar, părinte, să ne învrednicim a împlini gândul sfinției voastre, despre care avem sufleteasca încredințare că e de la Dumnezeu.

**Părintele Constantin – de-acum, slujitor al Bisericii Biruitoare.
Gânduri la trecerea la cele veșnice a
părintelui Constantin Mihoc**

„Părintele Constantin s-a dus la Domnul! Rugați-vă!”. Acesta a fost cel mai trist mesaj pe care l-am primit vreodată și căruia, mult timp, nu am putut să-i dau crezare. Chiar și acum, când scriu aceste rânduri, îmi este foarte greu să cred că părintele Constantin Mihoc nu mai este printre noi. Era un om luminos și răspândea multă lumină în jur, lumină venită din marea dragoste față de Hristos pe care o avea și din care sorbeau toți credincioșii care i se aflau în preajmă. Dumnezeu l-a iubit mult pe părintele Constantin și, în consecință, l-a înzestrat cu nenumărate virtuți: avea o nesfârșită blândețe, o uriașă bunătate, răbdare nemăsurată,

dragoste din plin față de aproapele și, bineînțeles, multă smerenie. Părintele a dus o viață smerită și a murit smerit, în timpul unor lucrări de demolare, sub zidurile unei clădiri, pe locul unde vroia să construiască pentru românii din Berlin o biserică. Îmi amintesc când venea la noi, la biserica „Sfânta Vineri” – Drumul Taberei din București, pe care o considera a doua parohie a sa, cât de mult se bucurau toți enoriașii! Ascultam cu toții nemișcați predicile sfinției sale, predici rostite cu multă dragoste și cu multă simțire. Plecam uneori de la biserică spre casă împreună cu părintele. Îi plăcea să facă milostenie cu cei nevoiași. Îi păsa de orice suflet care aștepta un sfat, un cuvânt bun de la dânsul. Ce fericit a fost când a primit un mesaj de la un student care îi mulțumea în mod special, în numele întregului colectiv, pentru felul în care și-a ținut cursurile și pentru felul în care a reușit să transmită și aceluia dragostea față de Sfinții Părinți! Părintele a dăruit multă iubire și, prin urmare, a fost foarte iubit. De aceea, foarte mulți au vrut să-și ia rămas bun de la sfinția sa, venind în număr mare în locurile unde sicriul cu trupul său neînsuflețit a poposit – de la aeroport până la Suceava. Emoționant a fost momentul de la biserica sa de suflet, biserica „Sfânta Vineri”. Deși ne așteptam să ajungă pe la ora 22:30, sicriul a ajuns, după un scurt popas la biserica „Sfânta Ecaterina”, dincolo de miezul nopții. Cu toate acestea, peste 500 de credincioși (mulți cu copii mici, iar unii care nici măcar nu l-au cunoscut, doar auziseră despre părintele!) l-au așteptat cu lumânări aprinse și l-au întâmpinat cu cântarea atât de dragă sufletului său: „Hristos a înviat!” Pacea pe

care o răspânda părintele în jur am simțit-o cu toții atunci în inimile noastre. Sâmbătă, 15 august, de praznicul Adormirii Maicii Domnului, peste 2000 de credincioși și peste 100 de preoți au fost prezenți în curtea bisericii „Bunavestire” din satul sucevean Sfântu Ilie, veniți toți să-l prohodească pe părintele Constantin.

Redăm câteva idei din cele rostite la biserica „Sfânta Vineri” – Drumul Taberei din București de Înalt Preasfințitul Serafim (Joantă), Mitropolitul Germaniei, Europei Centrale și de Nord, și de părintele Nicolae Burlan, parohul bisericii „Sfânta Vineri”.

Înalt Preasfințitul Serafim: *Părintele a trăit în lumina Învierii și în bucuria Învierii în ultimele săptămâni ale vieții sale. Asculta regulat „Hristos a înviat” și cântările Învierii. Zilnic asculta de nenumărate ori cântarea „Hristos a înviat” și cânta împreună cu corul (de pe CD – n.r.). În dimineața în care se îndrepta spre biserică, în ultima zi a vieții sale, a ascultat din nou „Hristos a înviat”, cântând el însuși această cântare și mărturisind surorii sale Rodica: „Nu mă mai satur de «Hristos a înviat!»” Părintele Constantin a fost un preot de excepție, un preot cu o vocație preoțească cu totul și cu totul deosebită, un om jertfitor, un om ascultător, un om smerit, un om rugător, respectuos față de ierarhia Bisericii, față de rânduielile Bisericii, respectuos mai cu seamă față de slujbele Bisericii. Slujea cu atâta atenție! Împodobește biserica cu cele mai frumoase veșminte, spunând că pentru Sfântul Altar și pentru Biserică nimic nu este prea scump, căci toate le facem pentru Hristos. Se ruga în genunchi în fiecare dimineață, între două și trei*

ore. În ziua în care a murit, s-a rugat două ore și jumătate. Cine dintre noi mai stă în genunchi în fiecare dimineață două ore și jumătate, așa cum făcea părintele Constantin? Rugăciunea l-a întărit și i-a dat curaj să se angajeze mai întâi de toate acolo, la Berlin, la zidirea bisericii celei vii din sufletele credincioșilor. Zilele acestea am stat la Berlin și i-am ascultat pe mulți dintre credincioși. Mi-au mărturisit cât au fost de rătăciți și cum i-a salvat părintele printr-o relație personală, permanentă... Foarte mulți credincioși mi-au mărturisit că l-au visat pe părintele Constantin (după mutarea sa la Domnul – n.r.). Absolut toți l-au văzut în lumină sau îmbrăcat în haine strălucitoare sau liturghisind. O fetiță, înainte de a afla părinții ei că a murit părintele, le-a spus: „Doamne-Doamne a venit din cer și l-a scos pe părintele de sub dărâmături, și apoi a venit Mama lui Doamne-Doamne și l-a luat pe părintele la cer”.

Părintele Nicolae Burlan: *Părintele Constantin era un sfânt în viață, simțea o mare plăcere stând în preajma lui, simțea o mare plăcere să vorbești cu el, așteptai cu dragă inimă întâlnirea cu el. Și lucrul acesta îl pot mărturisi toți cei ce l-au cunoscut...*

Era un preot deosebit, care răspânda sfințenie în jurul lui prin cuvânt, prin comportament, prin starea lui permanentă de rugăciune. Mi-l amintesc de câte ori venea la Sfânta Liturghie și la Sfântul Maslu - venea cu un caiet de-al lui plin de pomelnice, în care pomenea de la Mitropolitul Serafim până la ultimul credincios de la Berlin, dar și multe pomelnice din parohia noastră. Era un om al rugăciunii...

În urmă cu circa o lună de zile am fost la Mănăstirea Nera. Mănăstirea Nera a fost făcută și de mâinile lui, cu dalta și cu ciocanul. A lucrat în urmă cu 13 ani la ridicarea acelei biserici. A dormit în bordeie de pământ, nu exista nimic acolo. Dumnezeu a cerut o jertfă curată pentru înălțarea bisericii de la Berlin pentru că părintele Constantin a fost unul dintre cei mai curați preoți pe care i-am cunoscut, unul dintre slujitorii lui Dumnezeu desăvârșiți.

Ne-au transmis, de asemenea, gândurile lor și alte persoane care l-au cunoscut și l-au iubit pe părintele Constantin.

Prof. Dr. Pavel Chirilă: *A plecat dintre noi în chip neașteptat, dar ca un ctitor adevărat! Trupul lui - templu al Duhului Sfânt - s-a așezat la temelie Bisericii, jertfă cu bună-mireasmă.*

Am ctitorit împreună cu el Așezământul Christiana și Mănăstirea Nera. Cu câteva zile înainte de trecerea la cele veșnice, ne-am văzut la Mănăstirea Nera.

- Vino la București, l-am îndemnat.

- Nu. Eu mă întorc la Berlin, să încep zidirea noii biserici.

...L-a chemat spiritul jertfelnic și vocația de ctitor.

Mai rar s-a întâmplat să cunosc un om unde modestia se împletea organic cu mândria de a fi creștin, cu demnitatea trăirii în Hristos și a afirmării identității creștine.

În drumul de la Nera la Berlin, a cântat nestăpânit - după cum mărturisește sora lui - „Hristos a înviat!”, ca un preludiv preînchipuitor la intrarea în veșnicie.

Noi, cei care am rămas, frații lui întru

Hristos, avem nevoie de rugăciunile lui. O dovedește și impulsul a mii de oameni de a-l însoți pe ultimul drum: la Berlin, la Aeroportul Băneasa, la Facultatea de Teologie, la Biserica „Sfânta Vineri” din București, la Suceava.

Părintele Constantin a avut șansa de a se naște într-o familie binecuvântată - cu mulți preoți, părinți dreptslăvitori creștini, mai apoi nepoți, teologi sau preoți, mulți dintre ei cadre universitare în Facultățile de Teologie. A-L afirma și a-L slăvi pe Hristos era ceva absolut firesc în familia în care s-a născut!

Constantin a înțeles că această șansă trebuie răsplătită printr-o lucrare jertfelnică: ctitor, cadru didactic universitar, tată și soț exemplar, misionar într-o lume depărtată de Ortodoxie.

Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, pomenește întru Împărăția Ta sufletul robului tău Constantin!

Raluca Olga - în numele unor enoriași ai parohiei „Sfinții Arhangheli Mihail și Gavril” din Berlin: *Părinte, ați plecat la Domnul, dar o să rămâneți mereu prezent printre noi, în inimile noastre, în sufletele noastre, în zidurile bisericii pe care v-ați străduit atâta să ne-o clădiți... cu zâmbetul dumneavoastră, cu bunătatea voastră! După plecarea sfinției voastre, părinte, am înțeles cu adevărat semnificația sintagmei: „turmă fără stăpân”. Așa am rămas dezorientați, pustiți și triști, fără păstorul nostru care ne aduna, ne sfătuia, ne bucura cu vorbele, cu prezența sa, ne colinda de Crăciun - bucurându-se când ne găsea reuniți, mai multe familii din sânul comunității noastre duhovnicești. O să ne lipsească bunătatea dumneavoastră,*

vorbele bune cu care ne întâmpinați mereu, ajutorul spiritual pe care l-am găsit mereu la dumneavoastră și care ne făcea să ne ducem mai ușor povara traiului între străini. V-ați zbatut pentru a ridica o biserică ortodoxă românească în capitala unui mare stat – în care românii de aici, și nu puțini, nu aveau unde să se roage – și pentru biserica aceasta v-ați jertfit. Dumnezeu să vă odihnească în pace, părinte! Și să ne ajute să continuăm ce ați început, să avem și noi biserica noastră în care să vă întâlnim la Liturghii...

Raluca Tănăseanu

Părintele Symeon de la Essex s-a dus la Domnul

În noaptea de 20 spre 21 august, după o suferință de câteva luni, părintele Symeon a trecut la Domnul. Părintele a fost un apropiat al părintelui Sofronie Saharov și unul dintre cei mai cunoscuți duhovnici ai mănăstirii Essex din Anglia. Arhimandritul Symeon l-a însoțit pe părintele Rafail Noica la prima sa venire în România, în 1993, revenind cu drag de fiecare dată în țara noastră, ultima dată anul trecut.

Părintele Symeon Bruschweiller, de origine elvețian, s-a convertit de la protestantism la Ortodoxie la vârsta de 30 de ani și era cel mai vârstnic viețuitor al mănăstirii ortodoxe Sfântul Ioan Botezătorul din Maldon, Essex, ctitorită de Fericitul Arhimandrit Sofronie Saharov, căruia i-a fost ucenic foarte apropiat. A fost un om al rugăciunii inimii, prin excelență, un părinte duhovnicesc foarte cald, deschis și iubitor, care a încercat să ne transmită prin însăși ființa sa, în mod viu,

iubirea fără margini a lui Dumnezeu pentru noi și să-l aducă pe “omul recent”, dinspre duhul lumesc și neo-păgânătatea New Age către Ortodoxie, împărțându-i duhul și învățăturile Sfântului Siluan Athonitul. Ultima oară a vizitat țara noastră în mai, anul trecut. (Cf. viatalatara.wordpress.com)

Mărturisirea de Credință împotriva Ecumenismului

La finalul întrunirii anuale a stareților și preoților ortodocși din Grecia, ținută la Volos în aprilie 2009, cei prezenți au redactat și semnat un document intitulat *Mărturisirea de Credință Împotriva Ecumenismului* (v. *Orthodoxos Typos*, nr. 1785/29 mai 2009). O dată cu Mărturisirea a fost publicată și următoarea însemnare: *Câți dintre clerici, monahi, monahii și laici doresc să participe la această mică consemnare a mărturisirii ortodoxe pot să declare această scriind: „Sunt de acord cu Mărturisirea de Credință împotriva Ecumenismului și semenez”. Să trimită însă spre informare și numele lor complet, precum și identitatea lor clericală, monahală sau profesională, localitatea și țara la adresa: Periodico THEODROMIA, PO Box 1602, 541 24 THESSALONIKI.*

fax: 0030.2310.276590 sau pe e-mail la: palimpce@otenet.gr.

Mărturisirea a fost semnată până la această dată (început de septembrie 2009) de opt arhieri ortodocși (Mitropolitul Pantelimon de Antinoe, Mitropolitul Serafim al Kythirelor și Antikythirelor, Mitropolitul Cosma al Etoliei și Akarnaniei, Mitropolitul Serafim al Pireului, Mitropolitul Ieremia al Gortinei și Megalopolei, prof. univ. la Facultatea de Teologie din Atena, Mitropolitul Artemie de Rașka și Prizreni, Kosovo și Metohia [Patriarhia Sârbă], Mitropolitul Natanael de Nevrokopios (Patriarhia Bulgară), Episcopul Gheorghe (Schaefer) din Mayfield, Egumenul Mănăstirii Sfânta Cruce din Wayne, West Virginia, S.U.A.), de cinci stareți de la Sfântul Munte Athos și de sute de stareți, preoți și profesori de teologie, la care s-au adăugat deja mii de credincioși din întreaga lume.

Este semnificativ faptul că:

1. acest document dogmatic a primit semnătura unui număr impresionant de clerici și mireni din toată lumea, cu toate că nu a fost aproape deloc mediatizat, chiar și de presa „bisericească”;

2. între semnatarii *Mărturisirii* se regăsesc o mulțime dintre ucenicii apropiați ai Cuvioșilor contemporani: Iustin Popovici, Paisie Aghioritul, Porfirie, Iacob Țalikus, dacă ar fi să numim doar pe câțiva dintre cei mai cunoscuți ortodocșilor români.

Ca o primă reacție la această manifestare sobornicească extraordinară a pleromei Bisericii Ortodoxe împotriva ecumenismului sincretist, promovat pe o scară largă în anumite medii, Patriarhul ecumenic Bartolomeu

a ținut să precizeze din nou, într-o predică ținută la Lyon (Franța) în prezența mai multor Întâistătători ai Bisericii Ortodoxe: *De vreme ce nu avem învățătură dogmatică și mărturisire (de credință) comună [cu eterodocșii], nu putem să avem nici Euharistie comună, nici Potir comun cu ei (Orthodoxos Typos, nr. 1793/24 iulie 2009)*. Totuși, ulterior, în predica ținută în Biserica Sf. Ioan Înaintemergătorul din Xirokrini, Vosporos, patriarhul s-a referit în mod explicit la textul *Mărturisirii* și a spus despre semnatarii ei că „sunt însuflețiți de un zel exagerat” și că *în curând vor primi răspunsul corespunzător din partea Patriarhiei Ecumenice, pentru că aceste lucruri sunt inadmisibile*. (cf. <http://proortodoxia.wordpress.com/>)

Această mărturisire de credință vine în întâmpinarea a două mari evenimente ecumeniste programate în această toamnă și a așa-zisului Mare Sinod panortodox anunțat pentru un viitor apropiat.

În prima jumătate a lunii octombrie se va întruni în Creta plenul Comisiei „Credință și Ordine” din cadrul Consiliului Mondial al Bisericilor în prezența Patriarhului Bartolomeu. În a doua parte a lunii, se va întruni în Cipru Comisia Mixtă de Dialog Teologic între Ortodocși și Catolici, probabil în prezența Papei Benedict. Atât dezbaterile din Creta referitoare la posibilitatea unirii „bisericilor” (tema întrunirii este: *Chemați la o singură Biserică*), precum și o eventuală recunoaștere a primatului papal, în Cipru, provoacă credincioșilor ortodocși de pretutindeni o deosebită neliniște. Vom reveni în numerele viitoare cu amănunte.

(Cf. www.impantokratoros.gr/root.ro.aspx)

Sinodul Bisericii Ortodoxe Bulgare își îndeamnă păstoriții să nu participe la concertul Madonnei

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Bulgare, printr-un act datat pe 26 august, i-a chemat pe creștinii ortodocși să nu participe la concertul Madonnei, programat pe 29 august la Sofia.

„Sfântul Sinod denunță și nu este de acord cu un astfel de tip de activități muzical-artistice care în multe situații atacă și disprețuiesc în mod fățș sfințele noastre simboluri religioase”, menționează comunicatul Sfântului Sinod al Bisericii Bulgare.

De asemenea, Sfântul Sinod a amintit că pe 29 august Biserica Ortodoxă Bulgară cinstește pomenirea Sfântului Ioan Înaintemergătorul, accentuând că „creștinii ortodocși postesc în această zi, iar postul este aspru, doar cu apă și pâine și reținere de la orice desfătare pământească”.

„Sfântul Sinod dorește să-și apere copiii de astfel de ispite duhovnicești, pentru că această zi este închinată muceniciei Sfântului Ioan Înaintemergătorul, și pe viitor vom fi împotriva unor astfel de concerte provocatoare”, continuă comunicatul Sinodului.

În sfârșit, Sfântul Sinod al Bisericii Bulgare își încheie comunicatul cu următoarele cuvinte ale Sfântului Apostol Pavel: *„Așa și voi, socotiți-vă că sunteți morți păcatului, dar vii pentru Dumnezeu, în Hristos Iisus, Domnul nostru. Deci să nu împărătească păcatul în trupul vostru cel muritor, ca să vă supuneți pofțelor lui; Nici să nu puneți mădularele voastre ca arme ale nedreptății în slujba păcatului, ci înfățișați-vă pe voi lui Dumnezeu, ca vii, sculați din morți, și mădularele voastre ca arme ale dreptății lui Dumnezeu”* (Romani, 6, 11-13). (Cf. www.impantokratoros.gr)

Știința și crearea unei noi umanități

Descentrată de refuzul comuniunii cu Dumnezeu, lumea contemporană nu face altceva decât să sondeze cu încăpățănare întinericul, distrugând raționalitățile după care Dumnezeu a rânduit lumea. Ajutată de dezvoltările tehnologiei genetice, starea de revoltă a lumii față de Înțelepciunea lui Dumnezeu se traduce tot mai mult prin mutilarea firescului lucrurilor. Astfel, motivând – ca întotdeauna – urmărirea unui bine pentru întreaga umanitate, oamenii de știință au ajuns să intervină în însuși procesul apariției vieții.

FOTO: Madonna Louise Veronika Ciccone

Astfel, perspectiva unui copil provenit din trei părinți devine din ce în ce mai probabilă, după ce oamenii de știință americani au reușit să aducă la viață maimuțe care reușesc informația genetică a trei părinți, două femele și un mascul.

Nașterea a patru maimute macac în Statele Unite s-a vrut cea mai puternică dovadă obținută până în prezent că ADN-ul poate fi transplatat cu succes de la o celulă la alta pentru a corecta defectele genetice. (Cf. Hotnews.ro)

Tehnica genetică a urmărit eliminarea informațiilor genetice care pot provoca boli grave la maturitate, a mitocondriilor, „defecte” care pot genera cancer, diabet, surzenie sau alte boli grave. Se întrevide astfel posibilitatea ca în viitorul apropiat tehnica să fie aplicată oamenilor, iar copiii care se vor naște să moștenească de fapt materialul genetic de la trei părinți.

Noile experimente asupra naturii umane nu fac decât să reediteze experimentele realizate de regimul nazist, arătând că în ciuda condamnării lui oficiale, noua știință nu face decât să-i ducă mai departe – deghizat – proiectul.

Criza economică din România anunță o criză socială

Ne aducem aminte că la începutul acestui an, din declarațiile președintelui țării, ale șefului BNR, Mugur Isărescu, și ale altor politicieni, reieșea că țara noastră nu avea nevoie de vreun împrumut extern pentru a trece cu bine peste criza economică ce se anunța tot mai profundă. La scurt timp

după aceea, toată clasa politică, în frunte cu cei menționați mai sus, au ajuns să justifice un împrumut de la FMI și UE, înrobitor pentru țara noastră: de nu mai puțin de 20 miliarde de euro.

Abia câteva luni au trecut de la acel moment, criza s-a aprofundat, iar România se află acum în pragul unei revolte sociale din cauza incapacității de plată a angajaților din sectorul bugetar, sector din care urmează a fi disponibilizați până în 2015 peste 300 de mii de oameni.

În condițiile în care magistrații, medicii, învățătorii, polițiștii anunță ieșiri în stradă, iar pensionarii riscă să nu-și mai primească pensiile, singura soluție pe care clasa politică a găsit-o până acum este... tot împrumutul, extern și intern, de la bănci – ceea ce înseamnă tot un împrumut extern dat fiind faptul că sistemul financiar românesc e întreținut în proporție de 80% de băncile străine, în special austriece. Motivând că România încă are o rată mică a împrumutului extern, Ministrul Finanțelor, Gheorghe Pogea, susține în continuare că singura soluție pentru România este împrumutul a încă 30 de miliarde de euro, bani care în principal vor servi la a acoperi plățile pentru sectorul bugetar.

Aceasta înseamnă că, pornită pe toboganul înrobirii față de marile interese financiare globale ale marilor companii și bănci, țara noastră nu face în aceste momente decât să întărească lanțurile servituții financiare, economice și politice.

De aceea, nu întâmplător avem sentimentul că scena noastră politică prezintă un amplu spectacol de păpuși întreținut

mediatic care nu face decât să ascundă adevăratele resorturi ale luării deciziilor. Decizii care, de la un timp, nu se mai iau în ograda noastră, ci pe la curți străine.

Din grâнарul Europei, România a ajuns acum importator

Potrivit specialiștilor, în acest an recolta de grâu se cifrează la puțin peste 5 milioane de tone, cu o treime mai mică față de cea de dinainte de 1990. Dacă până în urmă cu câțiva zeci de ani România era considerată „grâнарul Europei”, în prezent am devenit importatorul continentului. În anul 1989, țara noastră avea o recoltă de grâu de circa 8 milioane de tone, iar la exact 20 de ani producția la această cereală este aproape la jumătate, puțin peste 5 milioane tone. Potrivit datelor Ministerului Agriculturii, cel mai prost an al grâului în ultimii 20 de ani a fost 2003, când recolta a ajuns la 2,47 milioane de tone. Aceasta nu a acoperit nici măcar necesarul de consum al României la acea vreme, fiind nevoiți să importăm. Ani la fel de slabi au fost 1993, 1996 și 2007, când recoltele nu au depășit trei milioane de tone. La polul opus se află chiar recolta de acum 20 de ani, când țara noastră a produs peste 7,84 milioane tone de grâu. (Cf. *Evenimentul Zilei* din 29 august 2009)

Într-o intervenție tardivă și cu iz electoral, președintele României a recunoscut recent la rândul său că: „**Treceam mult mai ușor peste criză dacă în ultimii 20 de ani ne bazam pe agricultură.** *România ar fi trecut mult mai ușor criza dacă în ultimii patru ani nu batjocoream banii dându-i pe consum.*

Avem un potențial agricol pentru a asigura hrană la 80 de milioane de cetățeni. Din păcate, cifrele de anul trecut ne arată că noi, 20 de milioane de români, am importat 70% din ceea ce am consumat. *Acest adevăr este, probabil, semnalul cel mai puternic că trebuie să ne reorientăm politicile. Politica de consum nu este bună și trebuie să se investească în producția agricolă. Dacă ne vom mulțumi să trimitem grâul și fructele la oraș, să se facă acolo conservele din fructe, atunci distrugem mediul rural.*

Cred că cei care au destinele agriculturii în mână trebuie să aibă în vedere, în mod prioritar, și valorificare produselor în mediul rural. *Din agricultură se poate trăi bine. Numai așa vom putea smulge din sărăcie satul românesc. Numai așa vom putea atrage către mediul rural întreprinderile mici și mijlocii care să proceseze produsele”. (Cf. *Adevărul* din 7 august 2009)*

Televizorul și întârzierile de limbaj

Televizorul este considerat cea mai bună și ieftină bonă. Pus în fața ecranului, copilul e cuminte, mănâncă tot și nu te mai deranjează. Păcat că nu are și el un buton de la care să-l închizi și să-l pornești când vrei. Cercetatorii aduc însă tot mai

multe dovezi care să descurajeze expunerea copiilor mici la televizor.

În luna iunie a acestui an (2009), revista *Archive of Pediatrics and Adolescent Medicine* a publicat cel mai recent studiu american pe această temă. „Știam că privitul la televizor în primul an de viață se asociază cu întârzieri de limbaj și probleme de atenție, dar până acum nu știam de ce”, spune profesorul Christakis, pediatru de la Universitatea din Washington și conducătorul studiului. „De fapt, Academia Americană de Pediatrie descurajează privitul la televizor înainte de vârsta de 2 ani, deoarece este o perioadă critică în dezvoltarea copilului – perioada când apar achizițiile verbale.

Creierul unui bebeluș se triplează ca marime în primii doi ani de viață, deci se petrec lucruri însemnate în această perioadă.” Pentru studiul condus de Christakis și colegii săi, au fost aleși 329 de copii cu vârste cuprinse între 2 luni și 4 ani.

Timp de aproape doi ani de zile, copiii au purtat asupra lor aparate digitale care au înregistrat tot ceea ce aceștia auzeau sau spuneau timp de 12 până la 16 ore. Nu a contat dacă adulții și copiii se uitau la televizor în mod activ sau dacă se ocupau cu altceva în timp ce televizorul era pornit. Studiul a numărat cuvintele emise de adulți, vocalizările copilului și schimburile verbale dintre adult și copil (un schimb verbal înseamnă un răspuns venit în mai puțin de 5 secunde).

Analiza înregistrărilor a dezvăluit faptul că fiecare oră de expunere la televizor s-a asociat cu 7% mai puține cuvinte auzite de

copil din partea adultului (adică în medie 770 de cuvinte mai puțin decât în perioadele în care televizorul nu era pornit). De asemenea, schimburile verbale dintre adult și copil au scăzut cu 15%.

Noutatea studiului a constatat în faptul că a luat în considerare două aspecte inedite: televizorul care merge doar în fundal (nu doar privitul activ), precum și intensitatea atenției părinților în timpul expunerii la TV. Conform specialiștilor, chiar și un televizor lăsat pornit în casă are un efect negativ asupra dezvoltării limbajului copiilor. În al doilea rând, chiar dacă adulții se uită împreună cu copiii la televizor, atenția lor este redusă și conversația cu copiii are de suferit. „Recomandarea mea este ca nici un copil sub 2 ani să nu fie încurajat să privească la televizor,” a mai spus profesorul Dimitri Christakis. Studiul demontează astfel o prejudecată foarte înrădăcinată a celor care susțin că televizorul îi ajută pe copii să învețe să vorbească mai repede datorită expunerii masive la vorbire. Limbajul se achiziționează în conversații reale, care înseamnă dialog, spontaneitate și mesaje personale.

Televizorul nu este decât un lung monolog impersonal, pe care copilul îl ascultă pasiv și în care cuvintele sau reacțiile lui nu și găsesc locul. Cuvintele vin dinspre ecran și alunecă pe lângă el, serioase sau glumețe, simple sau complicate, niciodată însă personale. Copilul tău nu există pentru cei care vorbesc în ecran, iar aceștia sunt doar iluștri necunoscuți pentru copilul tău. Se poate înfiripa o conversație între două lumi paralele?

Autor: Ileana Achim

Sursa: Hotnews.ro

Mai mulți dintre cititorii noștri ne îndeamnă să mărim spațiul acordat răspunsurilor la problemele cu care se confruntă creștinul zilelor noastre, bulversat în mod evident de schimbările majore care au survenit în viața sa în ultimele două decenii. Desigur, acest lucru este posibil, cu mențiunea că întrebările trimise sunt foarte importante, ele aducându-ne la cunoștință frământările și nelămuririle care vă preocupă. Totodată, o punere corectă a problemei constituie premiiza cea mai importantă a rezolvării ei. Prin urmare, colaborarea cititorilor este esențială. Așteptăm întrebările dumneavoastră atât pe adresa noastră poștală, cât și pe e-mail.

Mai mult, ca răspuns la alte inițiative, ne-am hotărât să adunăm material pentru realizarea unor pliante informative care să plinească lipsa unei informări punctuale în chestiuni privind dreapta credință, sănătatea, educația etc. Dacă aveți astfel de pliante sau broșuri deja realizate pe diverse teme, vă rugăm să ni le trimiteți. Publicate sau postate pe site-ul nostru, acestea vor ajunge mai ușor la cei care au nevoie de ele.

Uneori ne costă atât de puțin să facem ca să se înmulțească binele. Poate cel mai ușor este atunci când darurile pe care Dumnezeu ni le-a dat le împărtășim și altora.

Domnul și Maica Domnului să răsplătească munca aceluia care se ostenește pentru folosul aproapelui!

ISSN 2065-2518

Telefon: 0733 319 609 sau 021 312 61 38

Correspondență: CP 61-02, București

E-mail: presa.ortodoxa@gmail.com

Site: www.presaortodoxa.ro

REDACTOR-ȘEF

Mihai Cristea

COLECTIVUL DE REDACȚIE

Petru Molodeț-Jitea

Raluca Tănăseanu

Gheorghe Fecioru

Articolele trimise de colaboratori exprimă punctul de vedere al semnatarilor. Reproducerea parțială sau integrală a articolelor poate fi făcută numai cu menționarea surselor sau cu acordul redacției Presa Ortodoxă.